

Pétery Dorottya

KISIKLOTTAK

Aváróterem közepén egyetlen, fehérre festett lécekből összetákolts, támla nélküli pad. Fene tudja, talán azért készült így, hogy mindkét irányból rá lehessen ülni, közben a peront vagy az információs táblákat fürkészve. A pad egyik végén egy lány gubbaszt, az évszakhoz képest meglepően sötét öltözetben. Odakint tavaszodik, virágukat bontják a fák, a szerelvény meg csak nem akar begördülni.

Mint akit otffelejtettek, egy kabáttal együtt, olyan mozdulatlan a lány, még viaszfigurának is nézhetnénk, úgy vonzza a messzeség. Kábulatában észre sem veszi, amikor egy korban hozzá hasonló fiú nyit be a helyiségbe, és a menetrendhez lép. Egy papírlapot gyűröget az ujjai között, míg a kifüggesztett dokumentumot tanulmányozza, majd gondosan feljegyez rá néhány X-et, akár a heti lottószelvényre az ígéretes számokat. Szabad? – fordul a lány felé, de az meg se hallja a kérdését.

Lehuppan a padra, először háttal a lánynak, de hamar úgy dönt, arccal a fény felé talán lehet némi esély rá, hogy gyorsabban teljen az idő. Feláll, igyekezne megkerülni a padot, akkor veszi észre az újságot a földön. Szakadt lapjaiból ítélve többeket segíthetett már át a szükség óráján, kit a váróteremben, kit az állomás mellett magasodó fenyőfák takarásában. Felveszi, belelapoz, s már kiadvánnyal a kezében ül le a lány mellé.

És azt akarod-e tudni, merre tart az életed? – kérdezi a lányt, mintegy kirángatva a transzból. Az fix, hogy nem épp Egerszegre, fél órán belül egy temetésen kéne lennem – hangzik a válasz, mire meglebegteti az újságot: most komolyan, mikor születted? Mondjuk, hogy oroszán – veti oda a lány. A fiú lapoz párat, aztán hangosan olvasni kezd: gondjaid egyre nyomasztóbbak, a dolgaid közel sem abba az irányba haladnak, amerre szeretnéd. Rajtad kívülálló okok miatt nem vagy képes lezárni a múltat, de egy váratlan találkozással könnyedén átléphetesz a jövőbe. Ezt mintha telibe találták volna, nem? – összegez a fiú, a lány halvány mosollyal nyugtázza. Ha a jövőbe nem is, legalább a restibe átléphetnél velem – ajánlkozik az alkalmi jós, – mi lenne, ha meginnánk egy kávét odaát? Nincs mit veszíteni, onnan is látszik, ha befut a vonat. Hát... –

habozik a lány, mire a fiú hozzáteszi: nézd a dolgok jó oldalát! Ebben a gönçben még le is ihatod magad, úgysem látszik meg rajta a folt. És természetesen én fizetek!

A lány bizonytalan, de bólint végül, az üzlet megkötött. Szinte egyszerre állnak fel, kezet ráznak, Kinga-Laci, és elindulnak kifelé. A fiú udvariasan maga elé engedi a lányt az ajtóban, s talán véletlen, talán direkt, a padon felejtí a földön talált újságot. A HVG egy korábbi lapszáma, amelyben horoszkóp ugyan soha, de bűnügyi rovat időnként szerepelt.

MÉLYREPÜLÉS

Pici pillangómnak hív és hátulról szereti. Az aktus rövidsége ellenére van ideje közben megjegyezni, szinte látja, hol fakadnak a szárnyaim; valahol a lapockák csúcsán. Amikor kéri, hátracsavarom a karom, hadd álmodozzon. Művészembernek mondja magát, és a párnára hull szemhéjpúderből úgy jósol, mint más a kávézacsból. Hosszú, szép jövőt vizionál, csak azt nem teszi hozzá, vajon ki ennek a tárgya. Én, ő, esetleg mi ketten? Azt megtanultam, hogy a legjobban akkor járok, ha nem kérdezősködöm. A meséi átlagosak, a mozdulatai éhesek. Igyekszem nem agyalni túl sokat a dolgon, a részemről sima műgyűjtő sejtésem szerint gyűrűzött már madarat is. Nem lennék meglepve, ha épp a költés időszakában járnánk, de ezt ráérek még kideríteni. A teste enyhén lelakott, a korának megfelel. Akár sportosnak is mondhatnánk, a hasfalán kitapintható, hogy jó pár évvel ezelőtt talán kockás lehetett. Mellkasa csupasz, az a néhány szőrszál, ami mégis utat tört magának, ezüstös színű, alátámasztva a csupasz mellkas látszatát. Ahogy a mondanivaló, úgy fogy a tennivaló is, mire a hotelszobát végül elnyeli a csend.

Hanyatt veti magát, csukott szemmel a plafonnak zihál, én mellé kucorodom. Odafordulok felé, és próbálom kitalálni, maradt-e még kielégítésre váró ügyféligeny. Önkívületében utánam kap, tenyerem a szíve fölé illesztí, berögzült mozdulatnak tűnik, igazából nem nekem szól. Nem vagyok rá kíváncsi, milyen hevesen dörömbölnek odabent, helyette simogatást mímelek: összekötöm a bőrhibákat az ujjaimmal,

hátha kirajzolódik valami érdemleges. Egy kanyar itt, egy kurfli ott, meglepődöm, amikor az első könnyecsepp kigördül a szeme sarkából. Közel hajolok a füléhez, belesúgom, szólít a zuhany, és eltűnök a fürdőszobában.

Mire visszatérek, már mélyen alszik. Sajnálom, hogy nem horkol, így jobban oda kell figyelnem a mozdulataimra. Elsőként a nadrágja zsebeit forgatom ki, néhány zsebkendő, aprópénz, egy kutyáknak szánt kakászák és egy önmagába visszahajtható kocsikulcs, külön nyitógombbal a csomagtartónak. A kabátjából az is kiderül, mi lehet a rakomány; egy hevenyészett bevásárlólista, valamint blokkok, pár órával korábbról. Egy ötös szett 56-os body, rugdalózók, babasapka és három csomag pelenka, a zárójelbe még épp odafért mögé: (ÚJSZÜL). A pénztárcájában az előzményekhez képest valószerűtlenül sok a pénz, kétszer is átszámolom, kihalászom az igazolványait, a kártyáit, és rezzenéstelen arccal tovább molyolok.

A VÁLTOZÓ ÍZLÉS NYOMÁBAN

Ugyan hányszor változhat egy ember ízlése az élete során, és főleg, miért? Tán telítődnek, beérnek vagy kiöregednek az ízlelőbimbóink, esetleg minden tapasztalati szinten dől el? Vajon, ha egy ételhez kellemes emlékek fűznek, azt szívesebben és gyakrabban szeretnénk majd fogyasztani?

Bori nénje nem csak az én nagynéném volt, hanem a faluban az összes gyereké. Mivel saját utódja nem akadt, szívesen látott mindenkit az iskola után. Azt hiszem, leszögezhetjük, hogy szerettük, humora és csavaros észjárása kiemelte őt az általunk ismert felnőttek közül. A kert végében állatokat tartott, a maradékot meg csupa zöldséggel és gyümölcssel ültette tele, nem csoda, hogy mindig talált tennivalót, akárhány kéz számára. Amire a szüleink otthon csupán hosszas kérések árán tudtak rávenni, az Bori nénjénél természetesen jött, szinte versenyeztünk a feladatokért. Megetetni a szárnyasokat, vizet hordani, ganézni a disznót és kicserélni a szalmát... Hamar a végére jártunk, és Bori nénje cserébe süteménnyel kedveskedett. Felejthetetlen pitéket süttött, a házi lekvárral kínált csörögéfánkja láttán összefutott a nyál a

szánkban, ám ha időnként kívánságműsort rendezett, a többség mégis a mákos bejglijét preferálta, évszaktól függetlenül. Csak néhány kiváltásos ismerhette a receptjét, s mi úgy őriztük, akár a legbecsesebb kincset. A magam részéről Bori nénye bejglijének titkos összetevőivel indítottam útnak a saját receptgyűjteményemet.

Tíz-tizenkét éves lehettem, amikor a szüleim először vittek magukkal a temetőbe, nyilván úgy érezték, elég idős vagyok már ahhoz, hogy megismerjem a családunk történetét. Nagyanyákról és nagyapákról terveztek mesélni, meg a háború borzalmairól, de a sírhoz érve újragondolták az ötletet. Előbb szaladj, és hozz egy kanna vizet – parancsolt rám az anyám, miközben apámmal áthajoltak a hanton, és nekiestek kigyomlálni a kőágyást. Talán ha őt küldi, és nem engem, egész máshogy alakult volna, újoncként ugyanis eltartott egy darabig, hogy ráleljek a kútra, s visszabotorkáljak a sírhoz a sok ismeretlen név között. Eltaktikázták, ahogyan én is; túl sokára, túl halkán érkeztem meg a vízzel, így pont sikerült elcsípnem apám kérdését. Hogy is volt ez, a Manyikával? Anyám fesztelen válaszolt: hisz tudod, hogy a Borit valami katona csinálta fel! Senki nem hibáztathatja, amiért megszülte a gyermekét, majd nem bírt ránézni sem. De nem lehetett volna...? – vágott közbe apám, mire anyám legyintett, a máktea sokkal népszerűbb volt vidéken, mint az örökbeadás.

Fogalmam sincs, miként vontak be ismét a beszélgetésbe, felteszem, nyugtázták, mennyi elmebajjal jár egy háború. Minthogy a téma azonban nem tört a felszínre többé, a szüleim nem tudhatták, milyen mértékben voltam fültanúja az elhangzottaknak. Annak azért minimum gyanúsnak kellett lennie, hogy hazaérve első dolgom volt kitépni a kockás receptfüzetem legféltebb oldalát.

ÁLDOTT, AKI JÖN AZ ÚR NEVÉBEN

Szinte meg se hallotta, olyan finom volt a kopogás. Fogalma sem volt, mióta várakozhattak a lépcsőházban. Néhány perc, netán több is? Egy kis időbe biztos beletelt, mire felkelt a foteleből és odacsoszogott a kitekintőnyíláshoz. A legutóbbi bevásárlása óta, amikor felkészületlenül érte egy tavaszi zápor, kissé kontaktos volt a hallóké-

szüléke, és bizonytalanná vált a zajokat illetően. Ezúttal azonban nem kellett csalódnia, az ajtó túloldalán tényleg álltak. Az aprócska lyukon át vakító fehérség szökött a szemébe, és abbéli örömeiben, hogy a közös képviselő hosszú hónapok után megjavíttatta a folyosón a világítást, fel is pattintotta az ötpontos biztonsági zárat.

- Pápalátogatás! - hangzott a kurta bejelentés, és a kíséret már el is lepte a nyolcadik kerületi szoba-konyha nappaliját.

Döbbenet! Azzal tisztában volt, hogy jönni fog a pápa, hiszen teljes műsoridőben ezt szajkózta a közszolgálati tévé, na de éppen őhozzá?! A jó ég se tudja, mikor járt utoljára templom környékén, kicsit el is szégyellte magát. Zavarát egyedül az a tény enyhítette, hogy a balsorsú bevásárlás alkalmával akciós volt a Pilótakeksz, és kapásból vett három csomaggal is, tehát könnyűszerrel kínálhatta meg a vendégeket.

Talán, ha kereszt alakba rendezem... - tanakodott, s mire a tálcával a kezében elhagyta a konyhát, a biztonságiak befejezték a szoba átfésülését, a bíborosok pedig sikerrel szorítottak helyet a kanapén. Az egyházfő két kupac zokni között fogadta, nagy mosollyal az arcán. Csak ahogy ő is visszahuppant a tőle karnyújtásnyira lévő fotelbe, akkor tudatosodott benne, valójában milyen fáradt is ez az arc.

- Tessék kérdezni, a Szentatya válaszol! - szólalt meg az egyik érsek a háta mögül.

- Nem is tudom... annyi minden lenne.

- Ugyan, kérem, hát nincs miért szégyenlősködni, egymás között vagyunk.

- Jó, hát akkor... azt szeretném tudni, ki fog nyerni. Úgy értem, a legeslegvégén.

A delegáció összedugta a fejét. Parázs vita alakult ki a témában, kár, hogy mindössze annyit értett belőle, „padre” meg „si”, azt is a Kereszt-apa filmekből nyert, hézagos olasz tudása alapján. Nem is gondolta volna, hogy a kérdése ilyen összetett választ érdemel. Amíg az érsekek testülete erőt merített abból, hogy elmorzsolt egy rózsafüzért, ő egy pár Pilótakeksszel tett ugyanígy. Nem baj, több marad neki, nyugtázta, ahogy a biztonságiak visszautasították valamennyi közeledését.

A rögtönzött zsinat a következő megállapítással zárult:

- Máté evangéliumában olvashatjuk: „ketten lesznek a mezőn: az egyik felvételik, a másik otthagyatik”. Hitünk szerint a döntés mindig is Atyánk kezében lesz.

- Az világos, tisztelendő urak, de... - bökött ujjával a lenémított készülék felé - mi a helyzet velük? Vagy talán a földik dolgában nem jártasak?

A küldöttség erre ismét összeborult. Halk duruzsolás vette kezdetét, melynek okán a pápát elnyomta az álom. Mivel a feje előrebukott, és a keze becsúszott a zoknik közé, az ő szavazatára nem számíthattak. A testület kénytelen volt nélküle meghozni a döntést: nyilván a Lazio!

Mély csend telepedett a lakásra, amit csak a hallókészülék sercegésébe vegyülő hortyogás tört meg alkalomadtán. A véletlen pihenőnek aztán az egyik érsek rosszullete vetett véget. Remegő hangon közölte, hogy cukorbeteg, és a lábai nem bírják tovább, ideje visszatérniük a bázisra, ahol inzulinozhatná magát. Fel is keltették nyomban az egyházfőt, és amilyen észrevétlenül jöttek, úgy is távoztak az épületből. Egy nyolcadik kerületi társasházban semmilyen sokadalom nem kelt feltűnést. Még az se zavarta különösebben a lakókat, amikor a vendégek után kiáltott az ablakból: a Lazio és a bajnoki cím?! Nincs az az Isten!!

Gulyás Andrea: Szabálytalan játék